

LEZERSSERVICE

Brieven aan de redactie:
Post : Raketstraat 50 bus 2,
1130 Brussel

knack@knack.be
of via www.knack.be
Vragen over Knack.be:
webmaster@knack.be

REDACTIE

NV Roularta Media Group
Raketstraat 50 bus 2, 1130 Brussel,
tel. 02 702 46 51, fax 02 702 46 52
E-mail : knack@knack.be
Oud-directeur : Frans Verleyen
(1941-1997)

Directeur:

rik.van.cauwelaert@knack.be

Hoofdredacteur:

karl.van.den.broeck@knack.be

Senior writer:

hubert.van.humbeeck@knack.be

Adjunct van de hoofdredactie:

frans.vuga@knack.be

Redactiecoördinator:

gerry.meeuwssen@knack.be

Eindredactie:

joost.albers@knack.be
bart.cornand@knack.be
tanja.vanhoecke@knack.be
wim.ver.elst@knack.be

Redactie:

jan.braet@knack.be
joel.de.ceulaer@knack.be
chris.de.stoop@knack.be
dirk.draulans@knack.be
anna.luyten@knack.be
patrick.martens@knack.be
koen.meulenaere@knack.be
ann.peuteman@knack.be
ewald.pironet@knack.be
piet.piryns@knack.be
han.renard@knack.be
stijn.tormans@knack.be
ingrid.van.daele@knack.be
misjoe.verleyen@knack.be

Artdirector:

guido.packolet@knack.be

Vormgeving:

nikka.cuyppers@knack.be
kristine.dekimpe@knack.be
tony.mombaers@knack.be

Infografieken

helga.orinx@roularta.be

Drukkerijredactie:

myriam.van.laecke@roularta.be

Redactiesecretariaat:

jos.de.vuyst@knack.be

Documentatie:

Reginald Elskens

Medewerkers:

Maarten Bakker, Benno Barnard, Ludo Bekkers, Erik Bracke, Hannes Cattebeke, Michael De Cock, Celine De Coster, Kris De Decker, Piet De Moor, Matthias Depoorter, Johan Depoortere, Jan De Smet, Thijs De Smet, Lukas De Vos, Derk Jan Eppink, Marleen Finoulst, Frank Hellemans, Philip Hoorne, Lucas Huybrechts, Herman Jacobs, Luk Lambrecht, Guido Lauwaert, Liv Laveyne, Rob Savelberg, Jacques Sys, Marleen Teugels, Jef Van Baelen, Eric Van de Castele, Bart Vandormael, Urbain Vandormael, Hans Van Scharen, Thomas Verbeke, Peter Vandeweerd, Peter Vermaas.

Huistekenaars:

GAL, Ian, Erwin Vanmol

Vragen over Knack.be

webmaster@knack.be (redactie)
helpdesk@knack.be (technische problemen)

Hoofdredacteur

jos.grobben@knack.be

Redactie

david.bitoune@roularta.be
trui.engels@roularta.be
peter.simoens@roularta.be
maaike.schwering@roularta.be
kevin.van.der.auwera@roularta.be

Het laatste woord

Individuele lezersbrieven zijn welkom bij Knack, Raketstraat 50, bus 2, 1130 Brussel. Brieven kunt u ook posten op onze website: www.knack.be. De redactie neemt geen moties, manifesten of rondzendbrieven op en houdt zich het recht voor teksten in te korten. De schrijver moet zijn naam en adres vermelden. De redactie laat die alleen op gemotiveerd verzoek weg. Niet-gepubliceerde brieven worden niet teruggestuurd.

EUTHANASIE (1)

Het artikel over Madame J. heeft mij erg aangegrepen ('U kunt doen alsof er niets gaat gebeuren', Knack nr. 4). Er zijn zoveel schrijvende toestanden in de rusthuizen. In een gevangenis hoeft je niet te betalen. In een rusthuis, hetzelfde als een gevangenis, moet je heel veel betalen om mensonwaardig behandeld te worden. Hopelijk kan dit artikel een bijdrage leveren aan het debat daarover.

Ria Wyffels (e-mail)

EUTHANASIE (2)

De vraag naar een menswaardig en zinvol leven, ook op hogere leeftijd, moet zeker serieus worden genomen. Mensen doden, zelfs op hun eigen verzoek, hoort echter niet thuis in een democratische en warme samenleving. De euthanasiewet legt ongewild een zeer zware morele druk op iedereen die te maken krijgt met pijn en lijden. Bovendien zijn de voorwaarden in deze wet zeer vaag en nauwelijks controleerbaar. Iedereen heeft recht op een goede en milde dood, maar euthanasie kan nooit de oplossing zijn.

Patrick Garré, Merelbeke

EUTHANASIE (3)

Knack trapt hier een open deur in. Het is veel schrijnender dat onze bejaarden moeten blijven leven. Onze farmaceutische vooruitgang is hier de grootste schuldige. Stop morgen met de dagelijkse bediening van de pillen en binnen de kortste keren is het nijpende rusthuisbeddentekort opgelost. Het spijt me ook te moe-

ten vaststellen dat professor Distelmans aan het Adolfsyndroom lijdt. De lijn trekken bij euthanasie van dementerenden is eigenlijk niet zo moeilijk. Verder is het niet te verantwoord dat indien een mens wil sterven, bij volle bewustzijn, hij of zij eerst ondraaglijk moet lijden.

Pascal De Vijlder, Bouwel

EUTHANASIE (4)

Waarom mocht Madame J. niet sterven? Omdat de huisarts weigerde (haar recht), maar had die dokter het recht om 'iedereen om te praten'? Waarom werden verschillende zelfdodingspogingen niet in acht genomen? Wat is het recht van een rusthuisdirecteur om a priori te oordelen

dat Madame J. niet voldoet aan de wettelijke bepalingen? Is het zelfbeschikkingsrecht ondergeschikt aan een administratieve beslissing van een buitenstaander? Waarom heeft de zoon plots een klacht ingediend? 'De dokter had niet op haar vraag moeten ingaan, punt uit.' Is de mening van de zoon belangrijker dan de beslissing van Madame J.? Is een weigering van behandeling een reden tot weigering van euthanasie? Dat lijkt me wat onlogisch. Werd Madame J. 'aangezet' door een dokter en een journalist om haar wil door te drijven? Is er misschien sprake van een pathologie gekoppeld aan levensmoeheid? (Het artikel heeft het, ocharme, alleen maar over 'kniepijn'). Is het normaal dat ene Jan Vanhaelen van de patiëntenvereniging Sarah meteen spreekt over 'moord' (en er dan natuurlijk ook nog eens de erfenis bij haalt) — wellicht beschikt hij gegevens die mij niet bekend zijn. En tot slot: is het normaal dat u op de cover de vraag stelt: 'eutha-

IAN

nasie of moord'? Zou dat als 'vooringenomenheid' kunnen worden geïnterpreteerd? De hulpverlenende arts zal nu wel voorzichtiger zijn. Misschien is dat trouwens de bedoeling: de euthanasiewetgeving uithollen. Door afschrikking?

Léon Favys, voorzitter Recht op Waardig Sterven (vzw)

BRUSSELS GEWEST

In de opiniebijdrage van Han Renard ('Leefbaar Brussel', *Knack* nr. 4) zijn enkele voorstellen te lezen van CD&V over een Leefbaar Brussels Gewest. Daarbij wordt verwezen naar de correcte toepassing van de taalwetgeving en naar de overdracht van bevoegdheden van gemeenten naar het Hoofdstedelijk Gewest. Terecht wijst Han Renard op het feit dat het eerste constructieve voorstel van de Franstalige socialisten nog moet komen, maar ook de andere Franstalige partijen lijken tevreden met de huidige structuren, waarbij vooral de nadruk wordt gelegd op de uitbreiding van het Hoofdstedelijk Gewest én uiteraard op een bijkomende financiering voor Brussel.

Er wordt al te makkelijk voorbijgegaan aan de diverse financieringskanalen die er al bestaan voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. De extra compensatie die Brussel al krijgt, wordt veelal vergeten. Naast de dotaties via de financieringswet krijgt Brussel immers federale dotaties wegens de 'dode hand' (compensatie voor het niet ontvangen van onroerende voorheffing op overheidsgebouwen), bijkomende financiering wegens het grootstedenebeleid, extra dotaties voor de Brusselse politiezones, financiering wegens het hoofdstedelijke en internationale karakter via Beliris, bijkomende investeringen in de MIVB-STIB...

De diverse financieringskanalen naar Brussel zijn

mogelijk ontoereikend voor de specifieke problemen van een hoofdstad, maar dan lijkt een kosten-batenanalyse noodzakelijk om de correcte besteding van dat geld in kaart te kunnen brengen. Het gaat immers niet op dat Belirisgeld wordt aangewend voor de bouw van een openluchtzwembad in Brussel. De Brusselaars hebben andere problemen, die prioritair zijn.

In het institutionele debat over Brussel kan bovendien de rol van de Gemeenschappen in Brussel versterkt worden. Een Brussel dat uitgaat van een samenwerking tussen twee Gemeenschappen kan een alternatieve aanpak zijn van de problemen. Tot op heden is gebleken dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest er niet slaagt om als evenwaardig gewest de hoofdstedelijke problemen met succes aan te pakken. De werkloosheids- en armoedecijfers stijgen onaanvaardbaar in vergelijking met onder andere de daling in het Vlaamse en Waalse Gewest.

Een onverdachte bron, arbeidsmarktdeskundige Jan Denys van Randstad, wijst terecht op een samenwerking van Vlaanderen en Wallonië in Brussel op het vlak van arbeidsbemiddeling. In het kader van een staats hervorming zou de arbeidsbemiddeling een gemeenschapsmaterie kunnen worden, zodat de VDAB en het Waalse FOREM hun werking kunnen uitbreiden in Brussel.

Een Brussels Hoofdstedelijk Gewest dat alleen op zichzelf aangewezen zou zijn, is een stap in de afgrond. Een versterking van de Vlaamse en Franse Gemeenschap in Brussel, gevolgd door diverse samenwerkingsovereenkomsten voor hun bevoegdheden, is een mogelijke optie voor een nieuw Brusselstatuut.

Karl Vanlouwe, voorzitter N-VA Brussel

Als je de taal bevriest, gaat ze dood

Het demagogische trucje dat Benno Barnard uithaalt in zijn opiniestuk over de Nederlandse Taalunie (*Knack*, 16 januari) is doorzichtig. Projecteer je eigen doelstelling op een ander, constateer dat die daar niets van bakt, en maak die ander dan geheel en ongenadig af.

'Het spijt me te moeten aanschouwen hoe een acute doodsaangst de Taalunie overvalt zodra iemand — ik bijvoorbeeld — naar voren brengt dat zij ook een normerende taak heeft', schrijft Barnard. Hij zou willen dat een commissie van wijzen vastlegt wat goed Nederlands is en dat de Taalunie vervolgens het gebruik van dat Nederlands manu militari oplegt.

Dat gebeurt inderdaad niet. De Taalunie wil immers geen taalpolitie zijn. Geen enkele overheidsinstantie is er ooit in geslaagd de natuurlijke evolutie van een taal stop te zetten door alles te verbieden wat afwijkt of ongewenst is. Als onze taal evolueert, dan is dat omdat ze leeft. Als je iets levends bevriest, gaat het dood.

We willen niet beweren dat zijn zorg onterecht is. Integendeel, er zouden méér mensen moeten opstaan met een oproep om zorgvuldig om te springen met onze taal. Maar voorschrijven hoe iemand moet spreken en schrijven, lukt zelfs in de eerste dictaturen niet. Het Nederlands is een lapje grond; ieder krijgt dat een tijdlang in pacht en de een haalt er kolossale pompoenen vanaf, de andere schrepele peentjes. En toch staat er geen engel aan de ingang met een vlammend zwaard.

De Taalunie kiest andere strategieën. Ze geeft zuurstof aan het Nederlands door de taalgebruiker middelen te geven om de Nederlandse taal te gebruiken als instrument voor zo veel mogelijk vormen van communicatie. Daar blijft de taal gezond van.

In dit korte bestek kunnen we slechts een idee geven van de veelzijdigheid van deze middelen.

Daarom slechts vier voorbeelden. Voor een vollediger beeld moet u naar onze website:

www.taalunieversum.org.

Op de eerste plaats leveren we grote inspanningen om te voorkomen dat ontwikkelaars van technologie de gebruikers van het Nederlands over het hoofd zien. Dat is werk achter de schermen en het logo van de Taalunie verschijnt niet op de doos als u Nederlandstalige software koopt of een toestel met een gebruiksaanwijzing in uw eigen taal. Maar op den duur zal deze inspanning meer betekenen voor het voortbestaan van het Nederlands dan als we politici berispen die hun talenkennis wensen te etaleren op het internationale forum.

Een tweede actiepunten is de steun aan initiatieven om inburgeraars Nederlandse lessen op maat te geven. Als nieuwkomers met succes, en als het even kan: met plezier, Nederlands leren, dan bereken we meer dan als we soapacteurs hun streekaccent afleren.

Om aan te tonen dat het gebruik van correct en stijlvol Nederlands de Taalunie niet onverschillig laat, wijzen we naar de website www.taaladvies.net, waar honderden gebruikersvragen over woordkeuze, grammatica, stijl en spelling worden beantwoord door een team van Nederlandse en Vlaamse taaladviseurs die normativiteit koppelen aan realiteitszin.

Ten slotte mogen we hier het Expertisecentrum Literair Vertalen vermelden, dat vertalers opleidt, waardoor Nederlandstalige literatuur ook in het buitenland gelezen wordt.

Het is nu wel duidelijk: Benno Barnard valt een Taalunie aan waar hij slechts een zeer fragmentarisch beeld van heeft. We zouden er geen probleem mee hebben als hij kritisch was over wat de Taalunie verkeerd deed. Maar dat hij alleen foertert op een rol die niet de hare is, is een gemiste kans.